

Inge Marie Kirketerp Hansens prædiken 2. søndag i fasten

Taler

Inge Marie Kirketerp Hansen
Præst

Dato

16. marts 2025

Sted

Gjellerup Kirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Salmernes Bog kapitel 42, vers 2-6
Matthæusevangeliet kapitel 15, vers 21-28

Salmer

Vågn op og slå på dine strenge
Kvindelig! din tro er stor
At tro er at komme
Guds nåde er en vintergæk
Herre, gør mit liv til bøn

1 I en samtalebog fortæller Kim Larsen, at han som barn bad fadervor hver aften, og at han generelt var meget høflig og velopdragen. Derfor bad han fadervor sådan, som han havde lært, at man skulle tale til de voksne: ”Fadervor, De som er i himmelen, helliget vorde Deres navn.”

5

Så vidt Kim Larsen. For i dag hører vi om en mor, der trænger sig på og ikke går op i at holde på formerne, for i nød kommer hun til Jesus.

Jesus befinder sig nu i et af de områder, hvor der bor mange ikke-jøder; i
10 hedningeområdet ved Tyrus og Sidon. Det er her, han møder den kanaanæiske kvinde, som ifølge dagens evangelium bryder alle regler ved både som uledsaget kvinde og som hedning at nærme sig Jesus – en jøde – med sin bøn om hjælp. Men hun er ligeglad. Hendes datter er syg, besat af en dæmon – så hun kaster sig ned for Jesus og beder om hjælp. Men – han svarer hende ikke et ord, står der.

15

Disciplene vil da også meget gerne hurtigst muligt slippe af med hendes forstyrrelser, og de beder Jesus sende hende væk. ”Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus”, siger Jesus bare. Altså – Jesus er kommet som svar på de gamle profetier og løfter; den pagt, Gud stiftede med Israel.

20

Underforstået: Og den pagt omfatter ikke en kvinde fra hedningeland.

Men hun giver ikke op. På den måde ligner hun nok enhver forælder, der har

haft et sygt barn. Hun prøver igen: *"Herre, hjælp mig!"* Men Jesus svarer: *"Det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde"*.

25

Kan han sige det tydeligere? Han sammenligner hende med en hund. Det dyr, der i det jødiske samfund blev opfattet som et beskidt og urent bæst, der strejfede om uden at høre til nogen steder. Men heller ikke de ord får hende til at
30 give op. I stedet bruger hun hans egne ord og påpeger, at selv hunden får mad. Ja, *Guds velsignelse gælder også en underdog som mig!* Og da bøjer Jesus sig – fordi han i hendes råb og tryglen hører hendes tro! *"Kvinde, din tro er stor! Det skal ske dig, som du vil!"*.

35

Ja, da, bryder alle grænserne ned. Som Jesus ved dåben åbenbares som Guds søn; som han i mødet med djævelen ved fristelsen i ørkenen sidste søndag åbenbares som alt andet end en jordisk, magtsyg konge, så åbenbares han i mødet med den kana'anæiske kvinde som ikke bare Israels, men hele verdens
40 frelser. Og da lyder det til en kanaanæer – en fra jødernes ældgamle ærkefjendefolk. *"Det skal ske dig, som du vil"*, siger Jesus.

Jesus bøjer sig – Han skal ikke blot være Israels folks frelser men menneskehedens. Det ændres med Jesu Kristi komme. Det er det, dagens
45 evangelium vil lægge i os. *For således elskede Gud verden, at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes men have evigt liv.* Ja, enhver, for således elskede Gud verden.

Det er noget at det helt centrale i kristentroen. Det er ikke en religion for de få
50 udvalgte, men et evangelium for hver eneste, der vil lytte. For Gud bliver menneske i Jesus Kristus for at træde ind i alt det, der er menneskelivet – og for at kunne gøre sig til ét med også det menneske, der er marginaliseret, uden for grænserne, på Herrens mark.

55 Og Gud være lovet for dét budskab!

Samtidig er der – hvis vi skal være ærlige – også noget rystende i Jesu møde med den kanaanæiske kvinde og ikke mindst hans reaktion over for hende. Det opleves som en kulde, som afslag eller måske ligefrem ligegyldighed.

60

Det er da også blevet diskuteret, om det, Jesus gør, skal forstås i sammenhæng med det, der sker lige inden dagens evangelium, hvor evangelisten har fortalt, hvordan Jesus taler med sine disciple om, hvad det er, der gør et menneske
65 urent. Om, at det kun er menneskeskabte regler, der siger, at det handler om, hvad man spiser. Men at det er ikke det, der går ind i et menneskes mund, der gør et menneske urent men nærmere det, der kommer ud af den, ”for det kommer fra hjertet”, siger Jesus.

70 I den sammenhæng kunne Jesu reaktion i forhold til kvinden læses som en retorisk tydeliggørelse af den pointe, han har lagt frem for sine disciple. Det kan vel være. Det ville ikke være første gang i den bibelske tradition – men det ændrer ikke på, at mange i Jesu reaktion på kvindens bøn kan genkende noget... For også vi kan i bønnen opleve det, der står om Jesus: at ”han var tavs”.

75

Fastetiden er tiden for bøn og eftertanke – og bønnen er en fantastisk gave at få. At vi må få lov til at komme til Gud med alt det, vi rummer. Med alt, hvad vi er. Klage, takke, hvile ud – men samtidig kan bønnen også lede til anfægtelse: Når det er os, der i bønnen oplever det som om, Gud er tavs – hvad da?

80

Ja, den anfægtelse er hverken ny eller nem at lægge til ro. Også i det gamle testaments salmer høres den klagen. *Hvor er du Gud? Jeg råber til dig, som en hjort, der brøler af tørst. Kom mig til hjælp!*, som det lød i læsningen før.

85 For bønnen kan være svær. Vi kan ikke se ”bag” bønnen eller til fulde forstå bønnens matematik. Gør bønnen en forskel? Er der svar at få? Bønnen er for os et mysterium.

Men som præst og modstandsmand, Kaj Munk, sagde det i en prædiken om
90 bøn: *”Bad du din elskede, og du fik hende ikke. Bad du om din mands troskab, og han sveg dig dog. Bad du om sejr i fristelse, og du faldt. Bad du om omvendelse og afgjorthed, og blev ved at være vakkelvorn og uvis. Altså blev jeg ikke bønhart, siger du; og jeg svarer dig (...): Hvad ved du om det?”*

95

Ja, sådan kunne Kaj Munk også have svaret manden, om hvem det fortælles, at han var styrtet ned på en øde ø. Da den første tids chok var forsvundet, begyndte manden at klare sig ret godt, faktisk. Han havde bygget et lille hjem, han spiste af frugter på øen og fangede fisk. Men de måtte spises rå, for han

havde ikke ild. Men endelig en dag lykkedes det. At han fik tændt et bål. Han var lykkelig. Han havde nat efter nat bedt om netop dette. At han måtte lykkedes med at tænde et bål.

105 Men alt på øen var tørt, og pludselig brød hytte, træer, grene, ja, alt ud i brand. Manden råbte mod himlen! ”Hvorfor, Gud?! Hvorfor?”. Men pludselig ud af røgen hørtes en lyd. En helikopter. Manden blev reddet ombord, og da han spurgte dem, hvordan det dog var lykkedes dem at finde ham, svarede de: ”Vi så røgen”.

110

Ja, sådan kan det være – nogle gange. Så der ud af en ny situation pludselig opstår en fornemmelse af, at her var der noget godt, der fandt en ny vej – og andre gange (og det skal vi huske) sker der også bare ting i vores liv, hvor vi må sige, at de er meningsløse. Løst fra nogen mening.

115

Men vi må aldrig ud af det, der sker, konkludere, at vi er løst fra Gud.

For nej, vi kan ikke se ind bag bønnen. Det er en del af det, vi aldrig komme til at kende fuldt ud hos Gud. Det, som Luther kaldte ”den skjulte Gud”. Gud er på
120 den måde et mysterium. Men det, der er det helt centrale i evangeliet er, at det er i Kristus, Gud har fået ansigt og bankende hjerte. Vil vi vide, hvem Gud er, skal vi se på Kristus.

Tilbage i dagens evangelium står da en understregning af det nye, der gives
125 mennesker med Jesus Kristus. Her slås det fast med syvtommersøm, at med Kristus er der ikke tale om en hjælp og et nærvær for en lille gruppe udvalgte, et særligt folkeslag eller dem med en særlig levevis. Her er heller ikke tale om troseksperter, der – efter megen fordybelse og dygtiggørelse, askese eller gode gerninger endelig kan nærme sig Gud.

130

Nej, det er omvendt:

Det er Gud, der i Jesus Kristus vil nå sit menneske. Det er den forandring, vi skimter i mødet med den kanaanæiske kvinde og som siden med Jesu død på
135 korset i langfredagens mørke og ved påskemorgens opstandelse bliver sagt lige ud: At intet skal kunne skille os fra Gud kærlighed i Jesus Kristus. Ingen menneskeskabte grænser, ingen skyld, ingen tvivl, ingen død. Intet vi er, gør, siger, tænker, tvivler eller tror vil få Gud til at sige, at nu er det slut mellem os.

140 For således elskede Gud verden ved sin søn Jesus Kristus.

Så: bønnens anfægtelse kan ramme os og nage, men den må ikke få os til at tvivle på Guds godhed og kærligheds styrke eller få os til at give slip på bønnen. I stedet inviteres vi her i fastetiden til at tage Gud på ordet, når han i sin søn viser os, at også vi kan komme til ham i bøn.

Vi kan begynde i dag. Og vi kan gøre det ved at åbne munden og tale frit med Gud, eller vi kan gøre det i stilhed. Vi kan bede alene eller sammen med andre. Vi må bede en fast bøn, læne os op ad Kim Larsens barndomshøflighed eller bare sige det, der falder os ind. Og vi kan gøre det i tillid til, at også vores liv og tanker er betydningsfulde for Gud. Ham, der med Jesu liv, død og opstandelse viste os, at nu er der ingen grænse for Guds kærligheds magt. Den kan bryde over grænser i livet og i døden – ja selv ind i sindet hos det menneske, der en martsdag kan længes efter håb, trøst og evighed. For det vil vi sige:

155

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud Fader, Søn og Helligånd. Du som var, er og bliver én sand treenig gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

160

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

165

Tags

2. søndag i fasten, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inge-marie-kirketerp-hansens-praediken-2-sondag-i-fasten>

170

175